

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný projednal v ústním jednání konaném dne 15. 5. 2012 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Tomkové, zástupce předsedkyně senátu JUDr. Jana Engelmana a přísedících JUDr. Jaromíry Biolkové, JUDr. Mileny Čechotkové, JUDr. Zory Krejčí a JUDr. Gabriely Halířové, Ph.D. návrh **vrchního státního zástupce v Praze** ze dne 14. června 2011, č. j. 9 SPR 66/2011-71, na zahájení řízení o kárné odpovědnosti státního zástupce **JUDr. P. P.**, státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze, a rozhodl

t a k t o :

Podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění zákona č. 314/2008 Sb. a zákona č. 286/2009 Sb., **s e** kárně obviněný

JUDr. P. P.,

nar. X,

státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze,
bytem N. S. 4, P.,

z p r o š ť u j e

návrhu na zahájení kárného řízení pro skutek spočívající v tom,

že

v rozporu s povinnostmi státního zástupce při výkonu funkce i ve svém osobním životě vystříhat se všeho, co by mohlo vzbuzovat důvodné pochybnosti o dodržování povinností státního zástupce, nebo ohrozit důvěru v nestranný a odborný výkon působnosti státního zastupitelství nebo státního zástupce, ve věci sp. zn. 1 VZN 2410/2011, v níž jsou Vrchním státním zastupitelstvím v Praze podle ustanovení § 12d zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů, vykonávána dohledová oprávnění ve vztahu k věci evidované na Městském státním zastupitelství v Praze pod sp. zn. 3 KZN 1439/2010, a která je přidělena ke zpracování státnímu zástupci Vrchního státního zastupitelství v Praze JUDr. V. K., jako státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze, na Vrchním státním zastupitelství v Praze, nám. Hrdinů 1300, Praha 4, dne 12. 5. 2011, poté, kdy neoprávněně získal pokyn městské státní zástupkyně v Praze JUDr. J. H. ze dne 9. 5. 2011, č. j. 3 KZN 1439/2010-87, určený obvodní státní zástupkyní pro Prahu 1 Mgr. Š. P., tento za využití výpočetní techniky neoprávněně převedl do elektronické podoby a rozeslal elektronickou poštou třem neznámým osobám, přičemž uvedený pokyn městské státní zástupkyně v Praze JUDr. J. H. ze dne 9. 5. 2011, č. j. 3 KZN

1439/2010-87 byl částečně otištěn dne 23. 5. 2011 v týdeníku Respekt č. 21 v článku nazvaném „Zničte dokument číslo 1439“;

neboť tento skutek **n e n í** kárným proviněním.

O d ů v o d n ě n í :

Vrchní státní zástupce v Praze (dále jen „navrhovatel“) dne 15. 6. 2011 k Nejvyššímu správnímu soudu podal návrh na zahájení řízení o kárné odpovědnosti JUDr. P. P., státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze, nar. X, trvale bytem P., N. S. 4, pod sp. zn. 9 SPR 66/2011-71.

Navrhovatel kladl kárně obviněnému za vinu, že „v rozporu s povinnostmi státního zástupce při výkonu funkce i ve svém osobním životě vystříbat se všeho, co by mohlo vzbuzovat důvodné pochybnosti o dodržování povinností státního zástupce, nebo obrozit důvěru v nestranný a odborný výkon působnosti státního zastupitelství nebo státního zástupce, ve věci sp. zn. 1 VZN 2410/2011, v níž jsou Vrchním státním zastupitelstvím v Praze podle ustanovení § 12d zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů, vykonávána dohledová oprávnění ve vztahu k věci evidované na Městském státním zastupitelství v Praze pod sp. zn. 3 KZN 1439/2010, a která je přidělena ke zpracování státnímu zástupci Vrchního státního zastupitelství v Praze JUDr. V. K., jako státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze, na Vrchním státním zastupitelství v Praze, nám. Hrdinů 1300, Praha 4, dne 12. 5. 2011, poté, kdy neoprávněně získal pokyn městské státní zástupkyně v Praze JUDr. J. H. ze dne 9. 5. 2011, č. j. 3 KZN 1439/2010-87, určený obvodní státní zástupkyni pro Prahu 1 Mgr. Š. P., tento za využití výpočetní techniky neoprávněně převedl do elektronické podoby a zaslal elektronickou poštou třem neznámým osobám, přičemž uvedený pokyn městské státní zástupkyně v Praze JUDr. J. H. ze dne 9. 5. 2011, č. j. 3 KZN 1439/2010-87 byl částečně otištěn dne 23. 5. 2011 v týdeníku Respekt č. 21 v článku nazvaném „Zničte dokument číslo 1439““.

V popsaném jednání navrhovatel spatřuje zaviněné porušení povinnosti státního zástupce a zaviněné chování, kterým kárně obviněný ohrozil důvěru v činnost státního zastupitelství, nebo odbornost v jeho postupu, čímž měl spáchat kárné provinění podle § 28 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů; vrchní státní zástupce v Praze za toto jednání navrhl uložit kárně obviněnému kárné opatření odvolání z funkce podle § 30 odst. 1 písm. c) zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů.

Kárně obviněný se ke kárnému návrhu vyjádřil dne 19. 8. 2011. Uvedl, že popis jednání v kárné žalobě čerpá takřka výlučně z jeho vyjádření, které poskytl v dobré víře JUDr. R. a neztotožňuje se se závěry, které navrhovatel z rozhovoru následně vyvodil. Kárně obviněný připustil, že pokyn získal do svého držení a následně jej zaslal další osobám. Domnívá se však, že se nejednalo o neoprávněnou činnost a nikoliv tak závažnou, aby ji bylo nutné posuzovat jako kárné provinění.

Kárně obviněný uvedl, že předmětný pokyn se dostal do jeho dispozice náhodně od kolegyně státní zástupkyně působící v Praze, podle jejíhož názoru tento pokyn vykazuje určité markanty svědčící pro eventuální nezákonný postup ze strany vedoucích státních zástupců, zároveň naznačila, že iniciativa k vydání pokynu vzešla z Vrchního státního zastupitelství v Praze. Kárně obviněný uvedl, že tento pokyn vnímal jako nestandardní; odeslal jej ze svého pracovního

počítače dvěma svým přátelům, státním zástupcům pracujícím na úrovni kraje a jedné okresní státní zástupkyni s dotazem, zda i u nich vedoucí státní zástupci postupují takovým způsobem.

Kárně obviněný popírá, že by se tímto jednáním dopustil kárného provinění ve smyslu § 28 zákona o státním zastupitelství, neboť má za to, že neporušil některou z povinností státního zástupce z hlediska § 24 a § 25 zákona o státním zastupitelství; předmětného jednání se kárně obviněný nedopustit v souvislosti s přímým výkonem funkce státního zástupce a není si ani vědom, že by svým jednáním snižoval vážnost jiných státních zástupců, případně je veřejně kritizoval. Pokud dalším státním zástupcům poskytl pro názornost pokyn ilustrující práci městské státní zástupkyně v Praze, nedomnívá se kárně obviněný, že by porušil povinnost zachovávat náležitou úctu k ostatním státním zástupcům; vzhledem k omezenému počtu adresátů, se kárně obviněný domnívá, že se nemohl dopustit veřejné kritiky.

Kárně obviněný nesouhlasí, že by se svým jednáním dopustil zaviněného chování nebo jednání státního zástupce, v jehož důsledku by došlo k ohrožení důvěry v činnost státního zastupitelství nebo v odbornost jeho postupu, případně ke snížení vážnosti a důstojnosti funkce státního zástupce jako takové; snahou kárně obviněného bylo ukázat některým kolegům, jakým způsobem by bylo možné, např. z důvodu „politické objednávky“ ovlivňovat průběh trestního řízení.

Kárně obviněný odmítl, že by pokyn zpřístupnil či dokonce předal k dispozici médiím, přičemž je přesvědčen o tom, že se tak nestalo ani ze strany těch, kterým pokyn zaslal. Důvěra v orgány státního zastupitelství může být v obecné rovině narušena spíše pochybností budícími postupy státních zástupců, než tím, že chtěl poukázat na takovou možnost nevěřejně, ve velmi omezeném rozsahu a interně.

Kárně obviněný kárný návrh označil za nedůvodný s tím, že nevylučuje, že se jedná o prostředek odplaty ze strany vrchního státního zástupce v Praze za odmítnutí splnění pokynů náměstka, které kárně obviněný vyhodnotil jako odporující zákonu.

Kárně obviněný poskytl kárnému soudu kopii vyjádření učiněného k ministerstvu spravedlnosti k podnětu vrchního státního zástupce v Praze dočasněmu zproštění funkce státního zástupce (které se nerealizovalo).

Ve své výpovědi před kárným soudem na okolnostech, za nichž získal předmětný pokyn městské státní zástupkyně ze dne 9. 5. 2011, setrval, dále ke způsobu, jakým s tímto dokumentem naložil, uvedl, že neviděl jinou možnost, jak poukázat na metody, o nichž má vážné pochybnosti, zda mohou vést k efektivnímu postihu korupčního jednání. Vyloučil, že by byl motivován personálními vztahy, přiznal, že nemá dobré vztahy s náměstkem vrchního státního zástupce JUDr. G., měl problémy s loajalitou k vedení státního zastupitelství, které podle něj nepostupovalo vždy tak, aby na soustavu státního zastupitelství nedopadalo podezření, že státní zástupci jsou pomocníci a sluhové politiků. K případným důsledkům svého jednání uvedl, že předmětný dokument předal pouze svým kolegům, a počítal, že si jej nechají pro sebe.

Na svou obhajobu též uvedl, že by nikdy neučinil nic, čím by zpochybnil hodnověrnost vrchního státního zastupitelství, jediné, co chtěl ukázat svým kolegům, bylo, jaké mohou být způsoby dohledu v soustavě státního zastupitelství, a že existuje možnost politického ovlivňování.

O autenticitě dokumentu nepochyboval, zvláště když o existenci případu věděl od svědka K.

Svědék JUDr. V. K., státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze, mající přidělenou věc 1 VZT 2410/2011, k pohybu spisu obsahujícího i předmětný dokument uvedl údaje o pohybu spisu na Vrchním státním zastupitelství s tím, že si není vědom, že by kdokoli ze spisu činil kopie, o úniku písemnosti se dozvěděl od vrchního státního zástupce. Kárně obviněnému a dalšímu kolegovi si asi v květnu 2011 posteskl, že mu zase byla přidělena jedna velmi mediálně sledovaná věc s tím, že takové věci dostává opakovaně. K samotnému pokynu městské státní zástupkyně uvedl, že k němu zpracovával informaci, dohledovou prověrku nekonal; pokyn považoval za v jistém smyslu nestandardní, i když nikoli v rozporu se zákonem.

Navrhovatel navrhl provedení dokazování rovněž listinnými důkazy – dopisem městské státní zástupkyně v Praze, č. j. 1 SPR 216/2011 – 14, ze dne 18. 5. 2011 včetně příloh, vyjádřením náměstka vrchního státního zástupce v Praze JUDr. L. G., č. j. 3 SPR 33/2011 – 22, ze dne 19. 5. 2011, dopisem ředitele odboru trestního řízení Vrchního státního zastupitelství v Praze JUDr. V. J., č. j. 1 VZN 2410/2011 – 89 ze dne 20. 5. 2011 s přílohami, výpisem z činnosti multifunkčního zařízení ze dne 12. 5. 2011, úředními záznamy vrchního státního zástupce v Praze JUDr. V. R. ze dne 30. a 31. 5. 2011, zápisem o podaném vysvětlení s JUDr. P. P., č. j. 9 SPR 66/2011 – 65, ze dne 1. 6. 2011, kopií článku týdeníku Respekt č. 21 ze dne 23. 5. 2011 s názvem „Zničte dokument číslo 1439“.

Z hlediska skutkového mohl kárný senát po provedeném dokazování – převážně výlučně z výpovědi kárně obviněného a jeho písemného vyjádření podaného ke kárnému návrhu - zjistit toliko to, že kárně obviněný získal od neznámé ženy (státní zástupkyně činné v Praze) dokument obsahující pokyn městské státní zástupkyně ze dne 9. 5. 2011, č. j. 3 KZN 1439/2010-87 obsahující pokyn obvodní státní zástupkyni pro Prahu 1 v případě podezřelého Mgr. P. D.; v tomto pokynu se uvádějí bližší náhledy na další postup Obvodního státního zastupitelství při dozoru nad přípravným řízením trestním. Tento pokyn po oskenování na Vrchním státním zastupitelství v Praze odeslal dne 12. 5. 2011 třem státním zástupcům ze služebního počítače (ze soukromé adresy); tento dokument byl zčásti publikován jako součást článku „Zničte dokument číslo 1439“ v časopisu Respekt z 23. 5. 2011.

Již skutková část návrhu, kterou je možno prokazovat toliko výpovědí kárně obviněného, představuje podstatnou slabinu předloženého návrhu. Neexistují žádné další důkazy, které by jednání kárně obviněného stvrzovaly. Nicméně kárný soud nemá důvod neuvěřit kárně obviněnému jeho doznání, že se jednání spočívající v okopírování (skenování) dokumentu a jeho rozslání třem kolegům dopustil. Ze skutkové věty návrhu však budí pochybnosti odkaz na ustanovení § 24 odst. 2 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství (úvod skutkové věty). U blanketní skutkové podstaty, jakou je § 28 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství (kárného provinění se dopustí státní zástupce, který zaviněně poruší povinnost - 1. skutková podstata – anebo se chová či jedná tak, že ohrožuje důvěru v činnost ... nebo v odbornost postupu ... anebo snižuje vážnost a důstojnost funkce ... - 2. skutková podstata) je třeba ve skutkové větě, má-li být naplněna 1. skutková podstata, odkázat na předpis (povinnost), kterou státní zástupce porušil. Takovou povinnost však skutková věta kárného návrhu neidentifikuje ani v návaznosti na § 24 odst. 1 cit. zákona, ale ani ve vztahu k povinnostem podle odstavce 2 cit. ustanovení § 24, neboť není zřejmé, jak se jednání kárně obviněného mohlo podílet na ohrožení důvěry v nestranný a odborný výkon působnosti státního zastupitelství za situace, kdy kárně obviněný uvedl, že zmíněný dokument předal toliko třem kolegům, s nimiž chtěl konzultovat odborný náhled na obsah dokumentu. Ve skutkové větě se jeví problematickými také znaky vyjádřené slovy „neoprávněně“, neboť jde již o právní hodnocení skutku. Také je evidentní, že publikace části dotčeného dokumentu nenalézá žádnou oporu z hlediska možné příčinné souvislosti s jednáním kárně obviněného; spojovací výraz „příčemž“ užitý ve skutkové větě

v souvislosti se zveřejněním části dokumentu, je možno vyložit pouze jako souřadící spojovací výraz, svědčící o tom, že oba syntaktické prvky nejsou gramaticky ani významově závislé (zaslání dokumentu třem kolegům a zveřejnění části dokumentu v časopise Respekt).

Za této situace musel kárný senát posoudit, zda takovéto jednání spočívající v podstatě v oskenování dokumentu, který byl součástí dohledového spisu Městského státního zastupitelství v Praze a jeho předání třem kolegům na nižších stupních soustavy státního zastupitelství, s motivy, jež bylo lze rekonstruovat výpovědí kárně obviněného, bez zřejmých škodlivých následků pro funkčnost soustavy státního zastupitelství, může naplnit skutkovou podstatu kárného provinění podle § 28 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství.

Kárným proviněním je zaviněné porušení povinností státního zástupce, zaviněné chování nebo jednání státního zástupce, jímž ohrožuje důvěru v činnost státního zastupitelství nebo v odbornost jeho postupu anebo snižuje vážnost a důstojnost funkce státního zástupce.

Kárný soud je názoru, že pokud má být vyhledána povinnost, kterou mohl kárně obviněný porušit, - třebaže takovou povinnost nelze po kárném soudu ex offio požadovat - pak přichází v úvahu povinnost mlčenlivosti podle § 25 odst. 1 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství (o věcech, o nichž se dozvěděl v souvislosti s výkonem funkce). Tato povinnost primárně směřuje navenek soustavy státního zastupitelství, a bude pravidelně významně oslabena v kontaktech uvnitř soustavy, neboť všichni státní zástupci jsou stíženi stejnou povinností mlčenlivosti.

Z výpovědi kárně obviněného je zřejmé, že předmětný dokument obdržel z iniciativy neznámé osoby, a motivem jeho předání třem kolegům byla snaha poukázat na způsoby dohledu v soustavě státního zastupitelství, které považoval za kritizovatelné. Tento motiv nutně musí vést kárný soud k úvaze, zda a nakolik je v posuzované věci nutno vážit střet zájmu na nevěřejnosti subordinačních vztahů soustavy státního zastupitelství a nerušeném průběhu prověřování případné trestné činnosti takového charakteru jako je korupce, s právem každého na svobodu projevu garantovanou v čl. 17 Listiny základních práv a svobod a čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) Kárný soud již ve věci sp. zn. 12 Ksz 2/2008 vyložil, že svoboda projevu, tedy i právo vyjádřit svůj názor i jiným způsobem než jsou uvedené způsoby v odstavci 2 čl. 17 Listiny, a rozšiřovat informace, se nezastavuje před branami státního zastupitelství. V posuzované věci kárně obviněný rozšířil informaci získanou od třetí osoby, která byla součástí dohledového spisu třem kolegům. Ochrana čl. 17 Listiny (čl. 10 cit. Úmluvy) zasahuje i sféru pracovní včetně výkonu funkce státního zástupce. Tato svoboda může být omezena zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti (čl. 17 odst. 4 Listiny). Podle čl. 10 odst. 2 cit. Úmluvy může výkon svobody projevu, protože zahrnuje i povinnosti a odpovědnost, podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.

Povinnost mlčenlivosti státního zástupce je nesporně stanovena zákonem, jde tedy o omezení předvídané právní normou této síly. Porušení této povinnosti může naplnit skutkovou podstatu kárného poranění dle § 28 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství (zaviněné porušení povinnosti). Takové omezení podle názoru kárného soudu sleduje legitimní cíl, tj. ochránit práva druhých (například právo osoby prověřované v trestním řízení na fair proces

včetně záruky, že se na takovou osobu hledí jako na nevinného, dokud soud nevysloví vinu), ale též autoritu soustavy státního zastupitelství a její možnost efektivně plnit úkoly veřejné žaloby a dozoru nad přípravným řízením trestním. Cit. Umluva za takový cíl považuje rovněž ochranu důvěrných informací. V posuzované věci je však uvedená povinnost významně oslabena tím, že podle svého tvrzení kárně obviněný uvedený dokument svěřil toliko kolegům, nikoliv veřejnosti či médiím, což považuje kárný senát za významnou okolnost.

Kárný soud tak musí posoudit, zda takové omezení – nadto ve vztahu ke kolegům v soustavě státního zastupitelství - je v demokratické společnosti nezbytné; kárně obviněný ve své výpovědi uvedl, že jednal v dobré víře, nepochyboval o pravosti dokumentu, a byl přesvědčen, že své kolegy upozorňuje na praktiky, které by se v soustavě státního zastupitelství neměly objevovat – tázal se jich, zda se s obdobným postupem někdy setkali. Učinil tak v době, kdy veřejnost v médiích opakovaně podrobovala postupy soustavy státních zastupitelství z různých úhlů pohledu kritickým soudům, zejména z hlediska neefektivního stíhání korupce, - a to včetně případu Mgr. P. D., v němž vykonávala dohled městská státní zástupkyně. Motivem tedy bylo upozornit úzký okruh kolegů na postup, který neshledával vhodným, a tedy domníval se, že je možno jej v omezeném okruhu státních zástupců podrobit kritice. Zájem na řádném fungování soustavy státního zastupitelství považoval za prvořadý veřejný zájem, který může ospravedlnit takovýto postup.

Kárný senát nepomíjí skutečnost, že státní zástupce má důvodně uloženu povinnost mlčenlivosti o věcech, o kterých se dozvěděl při plnění své funkce – tato povinnost je rozvinuta rovněž i o povinnost loajality a zdrženlivosti (§ 24 odst. 4 zákona č. 283/1993 Sb.). Úlohou státního zastupitelství jako úřadu státu je plnit především úkoly veřejné žaloby v trestním řízení (§ 4 zákona č. 283/1993 Sb.), tuto působnost vykonávají státní zástupci, kteří disponují informacemi, které ze shora uvedených důvodů jsou neveřejnými. Přesto může podle kárného soudu nastat situace, kdy zájem na omezeném rozšíření určité informace jinak hodné statutu neveřejného, převáží; může to být zájem veřejnosti na odhalení nesprávných praktik, korupce, anebo zájem členů soustavy státního zastupitelství na dobrém obrazu soustavy, jejíž jsou členy. Rozšíření takové informace na veřejnost – což není posuzovaný případ – by mělo být až poslední možností v řadě – ten, kdo se domnívá, že se v soustavě státního zastupitelství děje něco nevhodného, by měl se obracet především na hierarchicky uspořádané stupně této soustavy. Intencí kárně obviněného nebylo informaci učinit přístupnou veřejnosti, nýbrž ji „pouze“ zpřístupnit omezenému okruhu kolegů s cílem konzultovat, zda takový postup, jaký je zřejmý z pokynu městské státní zástupkyně, je běžný. Proporcionalita zásahu do svobody projevu vyžaduje posoudit, zda existuje veřejný zájem na zpřístupnění informace, zda existovala alternativa umožňující ustoupit od záměru rozšíření informace, zda informace (dokument) byla autentická, zda její rozšíření mohlo mít za následek škody na chráněných zájmech, a konečně jaká byla motivace osoby, která informaci rozšířila.

V demokratické formě vlády je i činnost státního zastupitelství jako součást moci výkonné předmětem stále pozornosti médií a veřejnosti; soustava státního zastupitelství musí mít důvěru veřejnosti, ale také důvěru jejich vlastních členů, že jsou součástí důvěryhodného systému. Kárně obviněný uvedl ve výpovědi, že si nebyl vědom jiného prostředku, než sdělit své dojmy několika kolegům – o svých nadřazených neměl z tohoto hlediska valného mínění, zvláště když mu bylo jasné, že jsou o postupu městské státní zástupkyně informováni. Otázky postupu státního zastupitelství při dohledu nad případy korupčního jednání nesporně představují otázky veřejného zájmu prvořadé důležitosti, které jsou součástí veřejného diskursu již několik let. Dokument byl autentický a v průběhu jednání před soudem nebyla vyzdvížena žádná indicie svědčící o možné škodě na právech jiných osob; informace nebyla publikována v důsledku jednání kárně obviněného (nebylo to prokázáno a ostatně ani tvrzeno), byla předána velmi omezenému okruhu

státních zástupců. Kárně obviněný jednal v dobré víře, neboť jeho intencí bylo poukázat na postupy, které podle jeho názoru ztěžují prověřování korupčních kauz.

Za takovýchto okolností nemohlo jednání stěžovatele naplnit skutkovou podstatu kárného deliktu. Proto kárný senát přistoupil k vynesení zprošťujícího rozhodnutí.

Kárný senát při posouzení kárné odpovědnosti kárně obviněného použil test dlouhodobě uplatňovaný Evropským soudem pro lidská práva při posuzování zásahu do svobody projevu, jak byl například použit tímto soudem v případě GUJA v. Moldávie č. 14277/04.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. května 2012

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně kárného senátu
ve věcech státních zástupců